

Dag 274 – vrijdag 27 september

Lagun heeft wederom niet gegeten deze morgen maar is wederom wel in vorm.

Vandaag nemen we eens een andere wagon in de trein waar meer plaats is. Lagun is voorbeeldig. Hij heeft zijn jasje niet aan en krijgt een hele lading wrijfjes.

Een spannende dag wordt het niet vandaag. We zitten alleen in het bureau in Brussel en Lagun ligt het grootste deel van de dag in zijn bench.

Wel heb ik het punt bereikt waarop ik perfect weet wanneer hij in alle stilte kattenkwaad probeert uit te halen. Ik hoor het misschien niet en zie het misschien niet, maar mijn zesde zintuig waarschuwt me. Vandaag is dat niet anders wanneer hij stilletjes achter mijn rug in zijn bench ligt te knabbelen op iets wat niet mag. Betrapt vriendje!

Dag 275 – zaterdag 28 september

Wat een prachtig weertje vandaag. Daar moeten we nog even van profiteren. In de namiddag trekken we met de viervoeters naar het Leen.

We zoeken er de zwemvijvers op en tot mijn grote geluk kan ik vaststellen dat we ze helemaal voor ons alleen hebben. Ik laat Yana en Lagun los en ze gaan dan ook volledig los. Yana aarzelt niet: recht het sop in en takjes boven halen. En Lagun duikt er – weliswaar iets minder elegant – achteraan. Hij maakt een knallende buiklanding, laat zijn poep zakken in het water en geeft me dan een prachtige baksteenslag. Je ziet zo aan zijn snoet dat hij er niks van snapt: Yana zwemt honderd keer sneller en snijdt moeiteloos door het water en hij blijft daar verwoed bijna ter plaatse trappelen. Doe je knappe poepje wat omhoog lieverd, dat zal al veel schelen. ;-)

Darko is ook in vorm en maakt duidelijk dat hij wel te vinden is voor een spelletje met de takken die Yana boven haalt. Tuurlijk grote vriend. Voor jou ook wat hé.

's Avonds kunnen we drie uitgeputte woefies met een gerust hart alleen thuis laten. Nu gaat vrouwtje gaan spelen. ☺

Dag 276 – zondag 29 september

Deze ochtend... of moet ik zeggen middag (ik word pas tegen elven wakker en mis de play buddies bij Christel ☺)... is het tijd voor een vetloopje. Ik rol uit bed en ga meteen met Darko en Yana lopen.

Zo hebben zij ook al wat beweging gekregen. 's Middags is er een receptie in het centrum van Canisha voor de uitreiking van de cheque van de Iron Maids die zich een gans jaar belangeloos hebben ingezet en sponsoring hebben opgehaald voor Canisha. Ik maak Lagun op zijn paasbest en trek met hem naar de receptie om de dames te gaan tonen waar al dat zweet goed voor is geweest. Het is nog steeds stralend weer en de receptie kan buiten in het zonnetje plaatsvinden. Ik zal er helpen rondgaan met plateaus vol lekkers en glaasjes bubbels. Niet het ideale moment om Lagun aan mijn pols vast te maken dus. Gelukkig offert Wim, de man van Katrien, zich op om Lagun bij te houden maar zijn enthousiaste aanbod neemt al gauw af in enthousiasme wanneer hij aan den lijve ondervindt dat Lagun toch nog niet zo ver staat als Eager en hij bijna zijn arm kwijt is telkens wanneer ik even uit het zicht verdwijn.

Een van de sponsors heeft haar ruwharige Duitse staander mee. Hij heeft een aantal issues, voornamelijk bij een eerste ontmoeting met een vreemde hond. Sociaal geval Lagun ziet er natuurlijk geen graten in en stormt op de arme Duits af. Die verstijft, trekt een lip, grolt ... maar ik heb er vertrouwen in. Zo baasje zo beestje zeggen ze wel eens en ik weet dat Lagun goed is in vertalen. Hij snapt de lichaamstaal van de staander, maakt zich klein, zet zachte oogjes op en gebruikt zijn hele arsenaal om zijn toekomstige vriend te kalmeren. De dankbaarheid druipt er af bij de andere partij en in een mum van tijd kunnen beiden even kontsnuffelen en elk hun eigen gang verder gaan. Tien minuten later mag de staander zelfs los en zie ik hem speelbuigingen maken. Lagun de therapiehond.☺

Na de receptie zwier ik Lagun af bij mijn folks en rijd ik door naar een optreden in Brugge. Het is al een stuk in de nacht wanneer ik terug thuis ben en op mijn kousenvoeten tracht ik naar binnen te sluipen bij mijn ouders om mijn woefje terug te stelen... en het lukt nog ook! Geen van de drie viervoeters blaft en Lagun strompelt slaapdronken maar kwispelend met me mee naar de auto.

Dag 277 – maandag 30 september

Lagun is doodmoe precies. En ik ook. Gelukkig werk ik thuis na zo een korte nacht. Ik vraag me af of Lagun nu denkt dat hij het gedroomd heeft dat ie even bij mijn ouders heeft geslapen.

's Avonds moet ik naar de notaris om Koen definitief uit te kopen. Het voelt wat raar en ik steek de hele dag niet veel uit. Hoeft ook niet want ook de viervoeters zien een dagje platte rust blijkbaar wel zitten.

Intussen leren nieuwe vrienden een aantal basisbeginselen over honden:

- veters strikken doe je in een aparte ruimte. Je gaat daar niet voor neerhurken of zitten in de zetel met viervoeters om je heen.
- honden herkennen hun reflectie niet en zullen dat al blaffend duidelijk maken
- je zal gepakt worden op je zwakste moment: Lagun grijpt elke kans om oren uit te likken, pralientjes te eten in de tuin en gsm's uit je hand te trekken als je niet oplet tijdens een wandeling. ;-)

Dag 278 – dinsdag 1 oktober

We trekken tegen onze gewoonte naar Brussel vandaag. Het is heel druk in de trein deze ochtend. We belanden bij bekenden in tweede klasse en de hele rit wordt het kleine grut aangehaald en behandeld als een koning. Hij krijgt er begot kapsones van!

In het bureau is het erg kalm, we zien niet veel volk meer voor de rest van de dag. 's Middags maak ik er een trainingsuurtje van. Tijd om Lagun te leren deuren openen lijkt me; ik speel wat met hem en de flos, leer hem nog wat trekken en dan maak ik de flos vast aan de klink van de deur die ik op een kiertje zet. Het duurt even voordat Lagun door heeft wat ik wil en ik moet de flos bijna in zijn snoet steken maar uiteindelijk trekt hij er toch met zijn volle macht aan en ik maak er een groot feest van als de deur open gaat. Nog eens. Tegen de derde keer heeft hij de smaak ferm te pakken.

Wanneer ik later aan Gerrit vertel over deze nieuwe mijlpaal, verneem ik weliswaar een beetje verbaasd dat dit niet de bedoeling was. We mogen hen leren om kastdeuren te openen maar

gewone deuren, da's voor tijdens de eindafwerking. Als dat al nodig zou blijken. Oepsie. Thuis en op kantoor heb ik echter geen evidente kastdeuren om dit te oefenen: ofwel zit er geen klink aan de deur ofwel zijn het schuifdeuren. Ik zal creatief moeten wezen.

Wanneer we 's avonds thuis aankomen, staan het buurmeisje en haar broer nieuwsgierig te kijken naar dat hele mooie hondje in de koffer. Ik vraag of ze Lagun even willen ontmoeten. GRAAG! "Jullie hebben geen schrik?", "Hij kan wat onstuimig zijn maar het is een hele lieve hond hoor"... Iedereen staat te trappelen van ongeduld, ik doe de koffer open en zeg tegen Lagun dat hij eruit mag. Hij stormt recht op het buurmeisje af die het op haar beurt al gillend op een lopen zet. Verdorie Veerle toch, dit had je kunnen voorspellen hé. Lagun vindt het de max van een spelletje. Het meisje loopt recht naar haar broer die met een bal in zijn handen staat. Lagun spot de bal en dan panikeer ik even... één tandje en die bal is wijlen natuurlijk. Lagun terugroepen heeft nu even geen zin meer maar buurjongen heeft een ongelooflijk slimme reflex: hij gooit de bal weg, richting mij. Lagun maakt rechtsomkeer, buurjongen en -meisje kalmeren, ik maak Lagun vast en red de bal. Eind goed al goed. Conclusie van buurmeisje: ik vind hondjes leuk maar niet die. ;-)

Dag 279 – woensdag 2 oktober

We trekken opnieuw naar Brussel vandaag. Gisteren zat ik in tweede klasse maar vandaag zal het toch opnieuw eerste worden. Laguns grootste fan, een naar schatting tienjarig meisje, dat gisteren haar hand niet van Lagun heeft gehaald, staat ons al op te wachten aan de ingang van het station en stapt mee. Niet evident om tegelijk uitleg te geven aan een tienjarige, en ervoor te zorgen dat ze hem niet afleidt en zelf geconcentreerd genoeg blijven zodat hij niet te veel sleurt aan de lijn. Ik ga staan wachten aan de ingang van de eerste klasse en net wanneer de trein arriveert, doet Lagun zijn zenuwachtige "ik moet dringend een hoopje doen"-dansje! Potjandorie! Ik zoek al verwoed naar een zakje, Lagun doet zijn ding in de goot op het perron, ik pik het op en storm naar de vuilbak. De hele tijd hoor ik achter mij de voetjes van een tienjarige meepletsen. Haar teleurstelling is zo immens wanneer ze me in eerste klasse ziet binnengaan. Ik laat haar nog even dag zeggen aan Lagun en leg haar uit dat het gisteren een toeval was dat Lagun in tweede zat en dat we vandaag allebei opnieuw een beetje moeten werken in de trein. Ik op de computer en Lagun op het onder de zetel liggen. Ik zie traantjes opwellen en ook Lagun zelf is eerder geneigd om het meisje te volgen maar sorry kindjes, die worden jullie beter allebei niet gewoon.

Volgend weekend ga ik op seminarie en de drie viervoeters moeten geplaatst worden. Zondag is er ook de ontbijtwandeling van Canisha en veel vrienden en collega's willen Lagun er even dag komen zeggen met hun kids. 's Avonds is het dan zo ver voor Lagun: Gerrit komt hem oppikken. Hij zal bij onze voorzitter verblijven tot maandagavond... de eerste keer in negen maanden dat ik een paar dagen zonder mijn trouwe compagnon zal vertoeven...

Dag 280 – donderdag 3 oktober

Ik had er eigenlijk naar uit gekeken: gaan shoppen over de middag in Brussel zonder viervoeter. Echt shoppen dus. Echt iets zien dat in de rekken hangt.

Maar het voelt vreselijk leeg.

Plaats voor mijn voeten in de trein, ruimte om te shoppen in alle rust, niemand die je arm eraf sleurt als die een vogeltje ziet, geen tandjes in kabels om je zorgen over te maken, geen gekrab aan de deur

als je hem alleen laat in het bureau, geen waterkom, geen vernielde speeltjes verspreid over het hele bureau...

Geen plezier. ☹️